

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

HÖBERANNA
MAJAKESED



Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
The Cottages on Silver Beach
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning iga-sugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01423223
ISBN 978-9949-87-035-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Iga kord, kui ma üritan oma raamatutes tänusõnu kirjutada, on see paras pätkel, kuna neid inimesi, kes mu lugusid ellu aitavad äratada, on nii palju. Nagu ikka, olen tänu võlgu oma toimetajale, imelisele Gail Chasanile (ja tema assistendile Megan Broderickile), oma agendile, vankumatule Karen Solemile, Sarah Burninghamile ja tema töökale tiimile Little Bird Publicitys, et nad väsimatult minu raamatuid reklaamivad, ja kõigile Harlequinis – alates illustratsioonide osakonnast nende vapustavate kaanepiltide eest kuni turundus- ja müügiesakonna ning toimetajateni (ja kõigile teistele, kes mainimata jäid!). Minu kaks assistenti Judie Bouldry ja Carrie Stevenson teevad minu elu nii palju lihtsamaks ning ma oleksin täiesti kadunud ilma oma hea sõbranna Jill Shalviseta, kes saadab mulle julgustussõnu ja virtuaalseid küpsiseid, kui maailm on omadega ummikus.

Lõpetuseks pean tänama oma kangelaslikku abikaasat ja meie kolme last, kes on peaaegu kuuskümmend korda mind raamatu tähtaja lähenedes kuidagimoodi välja kannatanud. Armastan teid väga.

ESIMENE PEATÜKK

KEEGI ÜRITAS KÕRVALMAJJA sisse murda.

Vaid mõni minut enne seda oli Megan Hamilton tegelnud oma asjadega, istunud verandal, vaadanud tähti ja nautinud maikuu lõpu õhtu omapärast vaikset magusust Haveni järve ääres. Ta oli vaikusehetke välja teeninud, kuna oli töötanud kogu päeva võõrastemaja vastuvõtulauas ja siis viimased neli tundi arvuti taga, korrastades Joe ja Lucy White'i kuldpulma fotosid eelmisest nädalavahetusest.

Kael oli kange, õlad pinges ja ta tahtis lihtsalt nautida mõnusat õhtut oma koera seltsis.

Paraku kestis tema rahuhetk umbes minuti, enne kui tema väike vana mops Cyrus end istuma ajas, pimedusse vaatas ja vaikselt mühatas, heites siis taas pikali, et vaadata, kuidas auto kõrvalmaja ette sõidab.

Cyrus oli harjunud edasi-tagasi voorivate külalistega nende kahe aastaga, mille tema ja Megan olid elanud selles majas pärast võõrastemaja remonditööde lõppu. Megan julges arvata, et tema väike pontsakas koer lausa naudib võõraste horde, kes alati teda tervitama peatusid.

Naabermaja juurde sõitnud mees ei märganud aga ei Meganit ega ka tema väikest mopsi. Ta üritas kapriisset lukku lahti saada –

see polnud lihtne ülesanne, kuna selleks oli enamasti vaja kahte kätt, ja mehe üks käsi oli sidemega kaela riputatud.

Ta peaks appi minema. Mehel oli ühe käega ilmselgelt raskusi, kuna ta ei saanud korraga võtit ja nuppu keerata.

Lisaks tavalisele viisakusele oli veel üks tungiv põhjus, miks Megan pidanuks verandakiigelt tõusma ja mehele appi minema. Mees oli võõrastemaja külaline, mis tähendas, et ta oli Megani vastutusel. Megan tundis selle ukselingi veidrusi hästi, kuna see uks, veranda, maja ja maa kuulusid Silver Beachis Haveni järve ääres talle, olles osa Haven Point Inni tohutust maa-alast.

Ta ei tahtnud meest aidata. Ta tahtis jääda siia varju istuma, teeselda, et meest ei ole olemas. Äkki on see halb unenägu ja ta ei pea mehega järgmised kolm nädalat kokku puutuma.

Megan sulges silmad, soovides, et saaks neid avades avastada, et oli kõike seda ette kujutanud.

Paraku oli see väga reaalne. Elliot Bailey. Elab tema kõrvalmajas.

Ta ei tahtnud meest siia. Lollakad netibroneeringud. Kui mees oleks helistanud ja tahtnud Megani kõrval maja üürida – ühte viiest väikesest ilusast kolmetoalisest puhkemajakesest järve kaldal –, oleks Megan ehk mingi ettekäände suutnud välja mõelda.

Tema kujutlusvõime oli piisavalt hea, et midagi erilist kokku keerutada. Kõiki majakesi värvitakse. Torustikuprobleemi tõttu pole üheski vett. Kogu puhkekülas tehakse tarantlitörjet.

Kui ta oleks mehega isiklikult rääkinud, oleks ta suutnud välja mõelda *mingi* põhjuse, millega Elliot Baileyt siit eemal hoida. Aga mees kasutas netibroneeringute süsteemi ja maksis kogu summa ette ära enne, kui Megan arugi sai, kes tema kõrvalmaja kolib. Nüüd pidi ta meest taluma kõik need kolm nädalat.

Ta peab sellega kuidagi hakkama saama.

Mees logistas veel kord ust ja süümepiinad ei andnud Meganile rahu. Isegi kui ta meest siia ei taha, ei saanud ta siin istuda, kui üks tema külalistest abi vajab. See oli ebaviisakas, isekas ja vastutus-

tundetu. „Koht,“ pomises ta Cyrusele, tõusis ning läks Primrose Cottage'i trepist alla ja Cedarwoodi omast üles.

„Kas saan aidata?“

Tema sõnade peale pöördus Elliot hooga, parema käe sõrmed sidemes liikusid, nagu tahaks relva haarata. Megan lootis, et seda pole. Võib-olla oleks ta pidanud selle peale mõtlema, enne kui mehe selja taha ilmus.

Elliot oli kogenud FBI agent ja temast õhkus alati külma ohtlikkust, nagu oleks iga hetk valmis ründama. See oli samamoodi osa temast nagu sinised silmad.

Tema venna silmad olid olnud samasugused, aga sarnasused sellega piirdusid. Wyatt'i silmad olid olnud soojad, elavad, isikupärased. Ellioti omad olid tõsised, mornid ja vaatasid Meganit alati, nagu oleks naine mingi tulnukas, kes mehe maailma maandus.

Südant pitsitas tuttavalt moel, mõeldes Wyattile ja sel lumisel maanteel nii ammu Meganilt röövitud põgusatele unistustele.

„Megan,“ ütles Elliot, hää l jääk ja formaalne, nagu tervitaks presidenti. „Ma ei näinud sind.“

„Pime õhtu on ja minust on lihtne mööda vaadata. Ma ei tahtnud sind ehmatada.“

Verandatule kollakas kumas oli mehe nägu kõhn ja valvas, nagu näljasel puumal. Megan tundis, et lihased tõmbuvad pingule nagu abitul emashirvel alpiaasal ootamatu hädaohu ees.

Ta jumaldas kõiki teisi Baileysid. Kõiki neid, isegi suurt Marshalli. Miks oli Elliot ainuke, kes ta nii paganama närviliseks muutis?

„Kas saan sind aidata?“ küsis naine uuesti. „See lukk on pirtsakas. Tävaliselt on vaja kahte kätt, üks keerab võtit ja teine tõmbab ust enda poole.“

„See võib järgmisel kolmel nädalal probleemiks osutuda.“ Mehe hää l kõlas ilmetult ning Meganile tundus mingil ebamäärasel ja häirival põhjusel, et ta on väsinud. Elliot näis alati nii võitmatu, ent nüüd olid suu ümber sügavad jooned ja juuksed olid ebaharilikult

sassis. Kummaline oli näha teda teistsugusena kui täielikult olukorra peremehena.

Loomulikult oli mees väsinud. Ta oli äsja Denverist siia sõitnud. Kõik oleksid kaheksatunnise autosõidu järel väsinud – eriti kui ta alles paranes mingisugusest vigastusest ja tal olid arvatavasti ka valud.

Mis mehe käega juhtus? Megan tahtnuks küsida, aga ei leidnud selleks julgust. See polnud nagunii tema asi. Elliot oli tema võõraste-maja külaline ja vääris samasugust külalislahkust nagu iga teine – sealhulgas ka privaatsust ja abi majakesse pääsemisel, mille eest ta oli raha ette ära maksnud.

„Sellega on üks nipp,“ ütles Megan. „Kui sa ust enne veidi enda poole tõmbad ja siis võtit keerad, peaksid ühe käega hakkama saama. Kui sul veel probleeme tekib, otsi mind või mõni töötaja üles. Ma elan kõrvalmajas.“

Mees häälitseis ja see võinuks olla naer või siis põlastav mühatus. Megan ei saanud aru.

„Muidugi elad sa kõrvalmajas. Oleksin pidanud aimama.“

Megan kortsutas kulmu. Mida see tähendas? Pärast tulekahju oli võõraste-maja tulnud uuesti üles ehitada ja ta ei saanud endale öövalvurit palgata. Lihtsam oli olnud kolida ühte majakesse, et olla käepärast, kui administraatoritel peaks öösel probleeme tekkima.

Ta oli siin ainult sel põhjusel. Elliot ei pidanud sellele informatsioonile reageerima, nagu oleks Megan mingi hädapäதாக, kes ei suutnud pesast kaugemale lennata.

„Meil on vaja kedagi, kes oleks pidevalt hädajuhtumite puhuks võtta,“ vastas ta jäigalt. „Näiteks külaliste jaoks, kes ei saa ise ust lahti.“

„Ma ei kavatse sind ega su alluvaid tüüdata iga kord, kui pean oma tüürimajas sisse-välja käima. Küll ma hakkama saan.“

Mehe hääli oli pingul, ärritunud ja Megan üritas seda pidada reisivõõruseks, mitte kergeks hukkamõistuks, mida ta oli sellelt mehelt algusest peale tunnetanud.

„Ma võin sind vähemalt seekord aidata.“ Ta pistis võtme lukuauku, sikutas veidi ust ja kuulis lukku avanemas. Ta lükkas ukse lahti ja pani tule põlema rõõmsas kolmetoalises majakeses, kus oli väike elutuba-söögituba ja köögilaud järvele avanevate suurte akende all.

„Aitäh abi eest,“ ütles Elliot veidi leebemal toonil.

„Võta heaks.“ Megan naeratas oma sisseharjutatud võõraste-majapidaja naeratust. Olles kümme aastat üksinda Haven Pointis kahekümne toaga võõrastemaja juhtinud, oli ta õppinud väljendama külalislahkust, mida kaugeltki ei tundnud.

„Kas aitan sind su kottidega?“

Mees heitis talle pika rahuliku pilgu, mis väljendas selgelt, mida ta sellest pakkumisest arvab. „Pole vaja. Tänan.“

Peale õlakehituse ei jäänud Meganil muud üle. Kangekaelne mees. Las punnitab ise. „Head õhtut siis. Kui midagi vaja, tead, kust mind leida.“

„Jah. Tundub, et kõrvalmajast.“

„Just. Head õhtut,“ kordas Megan ja läks tagasi oma verandale, kus nad Cyrusega vaatasid, kuidas mees mõned asjad autost välja võttis ja majja viis.

Ta võinuks meest aidata ja viimane poleks pidanud nii mitu korda edasi-tagasi käima, aga ilmselgelt eelistas mees jääda põikpäiseks.

Nagu ikka, ei tahtnud Elliot temaga mingit tegemist teha. Mees kohtles teda nagu mõistatust, mida mehel pole kavaski lahendada.

Aastatega oli Megan õppinud Elliotti seltskondlikel üritustel vältima, ehkki see polnud lihtne. Ta oli kord mehe noorema vennaga peaaegu kihlatud olnud. Juba see üksi sidus teda Baileyde suguvõsaga, aga see polnud ainus side. Megan pidas mehe õdesid Wynona Bailey Emmettit ja Katrina Bailey Callahani oma parimateks sõbrannadeks.

Tõtt-öelda teadis Megan tänu sellele sidemele, et Elliot tuleb ilmselt linna vähemalt osaliselt selleks, et võtta osa peost, millega tähistatakse Katrina abiellumist Bowie Callahaniga, mis oli tegelikult toimunud juba mitu kuud varem Colombias.

Megan oli tundnud Elliotti aastaid. Ehkki mees oli vaid viis-kuus aastat vanem, oli ta alati Meganile muldvana tundunud, isegi lapsena – nagu kuuluks Elliot mingisse eelmisesse põlvkonda. Ta oli kogu aeg tõsine, nagu mingi igav onu, keda noorte tembud ei huvita.

Hei, tatikad. Kaduge minu murult.

Arvatavasti polnud Elliot sellist asja kunagi öelnud, aga Megan kujutles väga selgelt, kuidas need sõnad üle nende ilmega kokkusobimatute seksikate huulte tuleksid.

Mees aga armastas oma perekonda. See oli selge. Elliot hoolitses õdede eest ja oli lähedane oma venna Marshalliga, kes oli Lake Haveni maakonna šerif. Ta jumaldas oma ema ja käis mitu korda aastas, kõikide Baileyde tähtsamate ürituste ajal Denverist Haven Pointis.

See aga tekitas küsimuse: miks oli mees üürinud võõrastemaja puhkemajakese, mitte ei peatunud mõne oma sugulase juures?

Tema ema ja kasuisa elasid siinsamas, samuti Marshall, Wynona ja Katrina oma abikaasadega. Ehkki Marshalli maja oli otsast otsani täis lapsi, oli Cade'il ja Wynil piisavalt ruumi ning Bowiel ja Katrinal suur maja Serenity Harboris, kuhu mahuks ära kogu Haven Pointi keskkooli jalgpallimeeskond ning ruumi jääks üle ka treeneritele ja mõnele tantsutüdrukule.

Elliot oli aga eelistanud üürida kolmeks nädalaks väikese üksildase puhkemaja.

Kas tema põhjused olid seotud käevigastusega? Kuidas ta viga sai? Kas see oli seotud tööga FBI-s?

Nende küsimuste vastused pole tema asi, tuletas Megan endale meelde. Mees oli tema võõrastemaja külaline, mis tähendas, et ta peab mehe privaatsust austama.

Elliot läks autost võtma veel ühte kotti, mis meenutas sülearvuti oma, mis andis Meganile uut mõtteainet. Mees oli broneerinud maja kolmeks nädalaks. Võib-olla oli ta võtnud puhkust FBI-st, et kirjutada järjekordset raamatut.